

kommen til Orde gjennem det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (P. Petersen) — og jeg tror, at ligeledes det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (E. C. Larsen) fortællig antydede noget Eignende — at man egentlig ikke skulde være ved slige Love, enden at der havde aabenbaret sig en Trang til Forandring, det vil sige ikke hos Deltagerne i Lovgivningsmagten, men hos selve dem, der skulde komme i Besiddelse af Retten. Jeg har derimod troet, at det ikke altid var flogt at lade sig afstvinge, hvad Retfærdighed fordrer. Det forekommer mig, at det især naar man har den Erkjendelse, at det er bevægede Tider man lever i, hvad flere ærede Talere synes at erkjende, er mindre rigtigt, at man absolut skal trykkes til at give, hvad man selv anerkjender for en retfærdig Forandring, hellere end at gjøre det frivilligt. Jeg holder mere af at gjøre frivilligt, hvad jeg erkjender kan fordres med Retfærdighed, end at der absolut skal en Presse paa for at faae det sat igjennem; men det var en af de Grundsaetninger, hvorpaa Foredraget af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds var bygget. Han troede, at det maatte være Lovens Hensigt at tilfredsstille de Miskjendte, men jeg tror, det maa være Lovens Hensigt at tilfredsstille Retfærdigheden; dert er jeg forskjellig fra det ærede Medlem. Det samme ærede Medlem mente, at man kunde bedømme Rigsrådsmedlemmenes Lust til snart at faae en Forandring i disse Love efter den Stemmegivning, de afgav idag; men forunderligt nok gjorde han sig paa en Maade useilbar, idet han sagde, at de, der vilde, at der snart skulde ske en Forandring, maatte stemme for Mindretallets Forslag, hvorimod de, der mente, at det ikke havde nogen Hast, skulde stemme for Flertallets Forslag eller for det oprindelige Lovforslag usforandret. Det forekommer mig, at der om denne Sag, som om alt Andet i Verden, kan være to Meninger, og at det er mindre rigtigt at tro, at de, som efter deres Overbevisning stemme for Flertallets Forslag eller for Lovforslaget, som det er indbragt, skulde være saadanne Hyltere, at de gavede sig ud for at ville have Sagen fremmet, men i Virkeligheden mente, at den burde standses i

nogen Tid. Jeg vil i det Mindste have mig frabedt at faae min Stemmegivning betragtet paa den Maade; enhver Insinuation af den Art afviser jeg aldeles. — Der er i Betænkningen blevet udtalt en anden Sætning, som jeg aldrig har kunnet forstaa. Jeg skal tillade mig at nævne den, og det kan da være, at det kan gaa Andre ligesaa, eller ogsaa kan det jo være, at jeg i denne Henseende mangler Begreb. Der staar i Mindretallets Betænkning, at en Valgbarheds-census for Valget af den mindre Halvdel af Sogneraadet og Amtsraadet er betydningløs, men det er underligt at tænke sig, at vi i vor Grundlov af 1849 havde en Valgbarheds-census som Grundlag for Sammensætningen af Landsstinget, og at den her stemples som aldeles betydningløs; det er dog besynderligt. Jeg troede dog, det var anerkjendt her i Landet, at en saadan Census maatte have nogen Betydning, siden det netop var den, der gjorde Adskillelsen imellem Landssting og Folkething, da de væsentlig udgik fra det samme Vælgerkorps. Der kommer nu imidlertid en Udtalelse, som jeg ikke har kunnet undlade at more mig lidt over, fordi den for mig ser saa besynderligt ud, nemlig at man „binder Valget til visse bestemte Personer, og ikke tillader at drage Dygtigheden frem, hvor den findes“. Herregud, man er bange for, at der blandt de $\frac{2}{3}$ af Skatteyderne ikke skulde kunne findes et saa lille Antal Mænd, som skulde være vel skikkede til at være Repræsentanter for dem, der ere saa bange for, at de større Skatteydere ikke skulde blive sikkert nok garanterede ved Valget, men som maasse udenfor have en lille Husmand til at være deres Repræsentant! Dette har altid forekommet mig besynderligt, men det ligger maasse i Mangel paa Begreb hos mig; jeg skal saamænd gjerne finde mig i, om Noget kan bevise mig, at det er saaledes. — Da jeg i det Hele kan slutte mig til Udvalgets Flertal, og da der er en Dødsfører for dette, skal jeg aldeles ikke indlade mig paa at forsvare de Sætninger, der ere opstillede; det overlader jeg ganske til Ordføreren. — Naar Mindretallet har foreslaaet, at denne Lov ikke ogsaa skal omfatte Kjøbenhavns og Kjøbstædernes Forhold i denne Henseende, paaberbaer man sig, at det hidtil har været